

med en lille sort Hue paa Hovedet. Hun var i første Øjeblik stærkt benauet, og da hun søgte at skjule dette, fik hendes Maade at hilse paa og hendes hele Væsen overfor Emanuel et Præg af mistænksom Tilbageholdenhed.

Emanuel tog hendes Haand og sagde nogle Ord om, at han haabede, Anledningen til hans Komme var hende bekendt, og at hverken hun eller hendes Mand nærede Frygt for at betro ham Hansines Fremtid; han vilde da — tilføjede han — for første Gang i sit Liv føle sig fuldtud lykkelig.

Else svarede ved ligesom medlidende at lade sin Haand stryge over Hansines Haar og Kind; og da hun overhovedet ikke var god til at tie med, hvad Hjertet var fuldt af, sagde hun:

„Det havde vi jo rigtignok aldrig kunnet tænke os, at det skulde kunne gaa saadan til, . . . og jeg kan jo ikke sige andet, end at det jo er meget underligt for os. Det er jo ogsaa i alle Maader kommet os rigtig, hvad man kan kalde overraskende. Lige Børn leger bedst, siger man jo, og Hansine er nu kun oplært som simpel Bondepige. Men naar det nu en Gang er bleven saadan, saa er der jo ikke noget at sige der-til, og saa kan man jo kun bede Vorherre om at lægge sin Velsignelse til.“

Der opstod et Øjebliks Tavshed.

Den blev afbrudt af Anders Jørgen, der viste sig i mørke Helligdagsklæder og med rene, hvide Hosesokker paa Fødderne. Han blev et Øjeblik staaende tvivlraadig henne ved Døren og saae hen paa Else, som om han afventede et Tegn fra hende; derpaa skraaede han kejtet over Gulvet og hilste „Til Lykke og Velsignelse“.

Emanuel trykkede tavs hans Haand.

„Værsgo’, vil Kap’lanen ikke sætte sig,“ sagde Else.

Mens nu ogsaa de andre tog Plads rundt om i Stuen — Hansine og hendes Veninde henne paa Bænkeenden